

Дѣдо Илия се пробуди скоро подиръ първи пѣтли. Той се измъкна предпазливо отъ стаята, като стѣпваше на прѣсти да не събуди и бабата. Обаче вратата на стаята скръцна проточено, като че котка измяка. Той я чумоса съ ржка и съ разтреперяно сърдце я проклѣ на умъ:

— Ухъ, пущино! Да се не сторишъ дано!

Въ дрезгавината на чардака той се услуша добре, и като се убеди, че бабата не го е усѣтила, съ радостъ грабна приготвената отвечеръ кошница, отрѣза единъ широкъ рѣзанъ хлѣбъ, тури гаванката съ шарена солъ въ кошницата, набара четалистата си дрѣнова тояжка съ кримкова гилза на края и заслиза по стѣлбата. Долу на стѣлбата изрѣмжа кучето, но дѣдо Илия му изшъшка, и то заскача съ мълчалива радостъ около стария.

Като излѣзе вънъ отъ кѣщи, дѣдо Илия засия. Свѣжестъта на лѣтната предутринъ, бистротъ небе, осѣяно съ едри, бледнѣющи вече звезди, и тънкиятъ вѣтрецъ, който милваше всичко съ най-нѣжна прохлада, пробудиха постоянната радостъ и възторгъ на дѣдото. Той се потупа по гърдитѣ и на гласъ каза:

— Слава тебе, Господи! Слава тебе! Хубавъ пустия му свѣтъ! . . .

Дѣдо Илия бѣше наумилъ да иде въ зори на лозе, да набере грозде и рано-рано да се върне, съ роса по кошницата, накитена съ лозови листа. Искаше му се да изненада и зарадва своята стара баба; да ѝ донесе студено грозде; да има случай да ѝ каже бодри и сърдцати думи, та да види и разбере тя, правъ ли е дѣдо Илия, кога казва и настоява:

— Нѣма старостъ за сърдцето!

Тя вжтрешно му вѣрваше на всичко, защото отъ дълго другаруване, и мислитѣ, и чувствата, та и думитѣ имъ бѣха станали еднакви; но предъ хората го смѣряше по нѣкога. Особено, като го види да играе съ децата на орѣ-